

provedl důkazů ani zjištění o tom, kolik vyžadují potřeby domácnosti žalovaného a strava jeho rodiny, kolik by stalo slušné ošacení manželky, kolik žalovaný skutečně na potřeby ty vynaložil a vynakládá a zda tedy svým povinností, v §§ 91 a 92 obč. zák. stanoveným, vyhovuje a dosud vyhověl, a zda tudíž žaloba manželky na nedostačující výživu jest odůvodněnou, čili nic. I když nejvyšší soud nesouhlasí s právním názorem soudu odvolacího, že manželka musí přijímati výživu in natura jen tehdy, sdílí-li s manželem společný stul a lože, a že jakmile pomine tento společný styk, musí manžel manželce, i když žije a se stravuje v jeho domácnosti, platiti na výživu její příslušné relutum v penězích, uznal přece, že dosavadní řízení vzhledem k neprovedení důkazů a tvrzené nepostačitelnosti dosavadní výživy jest kusým a neúplným a proto potvrdil zrušující usnesení soudu odvolacího.

Čís. 4619.

Sudiště závodu (§ 87 j. n.) předpokládá jsoucnost závodu v době podání žaloby, třebaž již nebyl provozován. Nestačí jsoucnost závodu pouze v době vzniku závazku.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1925, R II 13/25.)

Žalobu o náhradu škody výbuchem třaskavin ve skladišti žalované firmy zadala žalobkyně u soudu, v jehož obvodu bylo ono skladiště. Námitku místní nepřislušnosti soud prvního stupně zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Jest souhlasiti s názorem stěžovatelky, že její skladiště třaskavin mohlo by se za zvláštní závod (provozovnu) považovati a že by mohlo sudiště na výběr dané ve smyslu Šu 87 j. n. založiti, kdyby bylo jaksi samostatným hospodářským a odděleným celkem s určitou pravomocí, odpovídající samostatnému celku. Žalující strana tvrdí a chce dokázati, že, když správa skladiště přijímala a prováděla veškeré objednávky třaskavin od závodů celého revíru, že se skladiště za provozovnu ve smyslu citovaného zákonného ustanovení musí považovati. Naproti tomu stěžovatelka tvrdí, že veškerý obchodní styk dál se toliko v její kanceláři v Praze, že lidé ve skladišti zaměstnaní byli pověřeni jenom zásilkou přijati a bez jich otevření v témž balení ku poukazu a příkazu centrály na jámy expedovati. I když důkazy v tom směru nabízené provedeny nebyly a když by se mělo skladiště žalované za provozovnu ve smyslu Šu 87 j. n. považovati, nelze přece sdíleti názor prvního soudu, že dovolaný soud jest k projednání této sporné věci místně příslušným, poněvadž další náležitost § 87 j. n., totiž aby nárok žalobcův byl v přímém hospodářském vztahu ke skladišti, tu schází. Právě-li se v Šu 87 j. n., že u soudu závodu mohou býti žalovány osoby ve sporech, které se vztahují na činnost s jejich obchodem nebo povoláním spojenou, jest tím řečeno, že nárok žalobní musí býti v nějakém příčinném hospodářském vztahu k provozovně. Tomu však v tomto případě tak není, poněvadž žalobce uplatňuje nárok na náhradu škody jednak z toho důvodu, že

zřízenci žalované, v provozovně působící, neměli potřebné spolehlivosti a zkušenosti a že žalovaná neprovedla tam nutných oprav a nutných zařízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Dle Šu 87 j. n. mohou osoby, tam uvedené, býti žalovány u soudu, v jehož obvodě jest jejich závod anebo provozovna. Z doslovu a ze smyslu tohoto předpisu jest zřejmo, že sudiště závodu předpokládá jeho existenci alespoň v době podání žaloby, byť i nebylo potřebí, aby bylo ještě v provozu. Rozšíření tohoto sudiště na případy, kde závod anebo provozovna existovala pouze v době, kdy vznikl zažalovaný nárok, bez ohledu na to, je-li zde také v rozhodné době podání žaloby, odporuje jasnému ustanovení Šu 87 j. n., který, jak také zřejmo z jeho nadpisu, upravuje jen sudiště závodu, nikoli sudiště dřívějšího závodu. V případě, o nějž jde, z přednesu žalujícího těžářstva v první stolici nelze seznati, že skladiště, které považuje za provozovnu žalované společnosti ve smyslu Šu 87 j. n., v době podání žaloby, t. j. 19. července 1924, ještě existovalo. Naopak žalující strana sama tvrdí, že toto skladiště 19. března 1924 bylo úplně zničeno. Že v VIII. odstavci žaloby uvádí, že žalovaná společnost v obvodu dovolaného soudu »má« skladiště, nevádí, jelikož zde patrně jde o nepřesnou stylisaci. Nehledíc k tomu skutkový podklad žaloby nemohl by se vztahovati na skladiště po případě nově zřízené po výbuchu a předpokladů Šu 87 j. n. by již proto zde nebylo. Za tohoto stavu věci není potřebí, zabývatí se otázkou, vztahuje-li se žalobní nárok na zničené skladiště a bylo-li toto závodem anebo provozovnou žalované společnosti ve smyslu uvedeného Šu čili nic. Právem proto rekursní soud, ovšem z jiných důvodů, žalobu odmítl pro místní nepřislušnost dovolaného soudu.

Čís. 4620.

Za místo události ve smyslu Šu 4 instrukce pro finanční prokuraturu nelze pokládati ani místo, kde smlouva byla nepořádně splněna, ani, kde škoda byla zjištěna, nýbrž jen místo, kde se stala škodlivá událost.

Při dopravě zboží na tratích státních drah, jež jsou podřízeny různým ředitelstvím, jsou všechna ředitelství, u nichž jsou splněny podmínky Šu 100 žel. dopr. ř., oprávněna a povinna, aby rozhodovala o nárocích z nákladní smlouvy, čímž opodstatněna i místní příslušnost dotyčné finanční prokuratury.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1925, R II 23/25.)

Žalující firma poslala dne 11. července 1923 ze stanice Napajedel potravnému družstvu v Topolčankách na Slovensku jeden sud koňaku celkem 114 litrů ve váze 119 kg. Při zásilce jednak v Bratislavě, jednak ve stanici určení Topolčankách zjištěn byl úbytek na váze celkem 15 kg. Druhou zásilku poslala žalující firma rovněž ze stanice Napajedel témuž